

SÜMEG ÉS VIDÉKE

Megjelenik minden vasárnap.

<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sümege, Horvát Gábor könyvkereskedésében.</p>	<p>Előfizetési árak: Egész évre 8 K. félévre 4 K. negyedévre 2 K. — Egyes szám ára 20 fillér.</p>	<p>Hirdetések egyesség szerint. A nyílt tér sora 1 korona.</p>
--	--	---

Háboru és a humanitás.

A nemzeteknek a nemzet elleni örökös küzdelemben láthatjuk leginkább, hogy az Isten által az ember szívébe oly gondosan beleplántált eszme, a felebarát eszméje, mennyire elvesztette lassanként nagyságát és szépségét. A féltékenység, a bizalmatlanság és a gyűlölet egyik népnél a másik ellen, rendes tulajdonságokká váltak.

Kétségtelenül erre a tulajdonság is befolyt. Azt gondolják, hogy egyik országnak jólléte csak a másik hanyatlásának feltétele alatt létezhetik; ehhez járult még a kereskedelemről alkotott téves vélemény, mely elhitette velük, hogy a földrészek egyikének gazdagodása a másiknak veszteséget jelent, — oly hiedelem, melynek már eredete is átok!

Az ismeretek terjedése megbolygatta ugyan ezt a tévtant és a népeket egymáshoz közelebb hozta, de valamint egyfelől nem mindent a tudatlanság okozott, úgy másfelől a tudomány sem tehetett mindent e tévedés eloszlatására és valamint a tudatlanság nem lett volna elég, hogy elszigetelje egymástól a népeket és ne találták volna meg kölcsönös testvériségük érzetét,

másfelől maga a tudomány még nem tehetette az embereket érdekkapcsolat útján igazán és teljes szívvel felebarátokká. Az érdekek és az értelem nem elég, hogy megteremtse azt az egyetemes testvériséget, melyet semmi külső ok nem ronthatott volna le vagy nem gyengíthetett volna meg, ha a benső és isteni alap: a humanitás mindjárt kezdetben össze nem omlott volna.

A történelem első századaiban, egészen közel az emberiség bölcsőjéhez, senkinek sem jutott eszébe kérdezni, ki az én felebarátom? Az emberiség egy vérből, egy emberpárból származván, a szó szoros értelmében egy családot képezett. A vérszerinti testvériség egy még szorosabb testvériséget szült és annak az értelemnek, melyet humanitásnak neveznek, termő alakja a családi vonzalom volt. Az ember megtanulta szeretni az embert fiában, anyjában, testvérében és kezdetben minden felebarát egy-egy atyafi volt. A családból nép lett és a népek egyes tagjai önmagukat látták egymásban és szülők és testvérek gyanánt szerették egymást.

A közös eredet e benső köteléke sokáig érezhető volt. Az ajkakon élő monda fentartotta az eszmét még akkor is, amikor annak emlékei elmo-

sódtak. És az ő szokás, hogy minden embert atyafinak tekintettek, az elszigeteltség és szétszakadás hosszú idején keresztül is megőrzött a szív felekén egy érzelmet, amelynek az emberek később a humanitás nevét adták.

A későbbi évszázadokban ez a nemes érzelmek megváltozott. A családok fegyverkeztek a családok ellen, az osztályok az osztályok — a nemzetek a nemzetek ellen.

Kezddőnek a háborúk, melyeknek legrettenetesebbje most szakadt reánk. A humanitás magasztos eszméje nem volt képes megóvni tőle. Az önhittség, a nyereszkedési vágy győzelmeskedett a humanitáson.

Mégis türelmesen viseltük a nagy csapást; mert tudjuk, hogy az aláztos szívű, aki saját egyéniségét megszokta úgy nézni, mint a nagy mindenségnek igénytelen kicsiny részét, — életsorsának kedvezőtlen változását, amit el nem kerülhetett, békén, türelmesen kell, hogy hordozza.

De ebben a egyszerű türelemben, amelyet Hazánk minden fia, leánya a nagy időkben tanusít, egyuttal megnyilvánul az a biztató tudat is, hogy a sors mostani kiméletlensége jövőre boldog örömeink kuforrása lesz.

Hazafelé

Irtó: Németh Böske.

Mikor beült a kupéba s lassan mozgásba jött a gözmasina szinte elszédült a boldogságtól, mert tudta, hogy minden kerékgördülés közelebb viszi hazájához.

— Fejét halálos fáradtsággal hajtotta hátra a füle falához; cigarettáját ertyedt mozdulattal hajtotta el, lehunyta szemét — s míg szíve folytonos taktusra azt dobolta: haza, haza, haza, — testét nagy zsibongások jarták át; szeretett volna örömeiben ugrálni — de olyan nehéz volt mind a tagja és úgy fájt a bőre, mintha agyon meg agyon taposta volna valami vad állatsoda... A füleben még mindig ott zúgott a pokol ördögi muzsikája; a gránát, srappell és gépfegyver hangja... Lehunyta szemét elött még mindig ott táncolt az égő falvak imbolygó lángjának vörös fene... a hómezők... a bajtársak és a saját kiserkedő vére ott a fehér, puha havon, amint feküdtek egymás mellett sokan...

Volt olyan is aki utolsót hörgött akkor már... Aztán valami nagy feketeség szaladt szeméi elé és elvesztette eszméletét... Akkor tért magához mikor a kötőhelyen az orvos hajolt fölébe... Halk hangon mondta neki: Nincs nagyobb bajod, belső vérzés a gránát okozta légnyomástól. Haza méssz, kipihened magad. — Mintha a mesék jó tündérére mondta volna a kis eltévedt gyermeknek: Hazavezetlek! — Ugy érezte magában felfakadni a hálát az orvos szavai után... Hosszu, kinszenvedés teljes nélkülözések, veszedelmek, végső csüggedések, kínos elkívánkozások, nekikeseredett vad harcok után, he-

tek-hónapok múlva, végre a felszabadító drága két szó: »Haza méssz!« Oh mit jelentett ez a kicsi mondat az ő hányttvetett, kivert, árva életében! Mindennek kiegyenlítődsét, mindennek sugarasra válását, mindennek jórafordulását... az életet, a boldogságot, a fényt, a meleget, — mindent... Hogy is lehet ilyen erőt adó varázsa két szónak! Hiszen ő oly gyenge volt, hogy ott künn a havon mozdulni sem bírta, a szanitécek szedték össze s ime most mégis csak elvánszorgott a kis falusi állomásig, ahol felült a vonatra, melyhol sebesebb, hol meg csigalassú tempóban igyekeznek véle — hazafelé...

A hárszéli első táviradivatalban felad egy sürgönyt, hogy könnyebb sebbel érkezik... Vajjon mit szólnak ha megkapják? Kinek a szemén csordul ki először a fájdalom-öröm könnye? ki várja legszívesebben? ki? — Érti már ugy is... tudja biztosan... oh szegény... drága... kedves... jó... hűség... édes... Száz ezer jelző jut eszébe, amelyeket így is elstutog neki, így nagyon messziről még... S ha ott lesz nála... Istenem...

A vonat belészalad a nagy csendes éjszakába... ezer csillag rezeget a tiszta sötétkék égen... Kicsit lehuzza az ablakot, ugylát vissza a pamlagra... ez már a Kárpátok finom, hűs, illatos, havasi levegője; s a drága magyar földek felszakadó tavaszi lehelése... A hegyoldalokban kis templomok tornyai sötétednek a holdvilágnál... néha egy-egy puszta vagy major a vonat közelében... kis ablakok betlehemi világossága... Beteg-e ott valaki? Vagy tán ott is haza várnak valakit? Ki is tudná ezt megmondani?

Valami nagyobb város villany fénye is

tündöklök ide messziről... gyárkémények silhuettje rajzolódik a világos, ködös levegőbe kéményen... Nemsokára meg egy szímalom fantasztikus négy ölelésre kitért, óriási karja sötétedik előtte... s utána még sok-sok ilyen következik... Oh hiszen ezt már jól ismeri; ez az Alföld... az aranybuzát termő, kalászingató, határ nélküli nagy sík ahol gyermekkorában anyit lovagolt, vakációk idején — versenyt a szélvesszel...

Hogy is repült el az idő azóta? Honnan is indult el — hova is megy most? Miért is nem lehet most is még az a vig könnyelmű kacagó fiú? Mi lehet azóta ott? Géza-tanyán? S a lányok ott a szomszéd faluban? A tanyán, meg a szép szende kis papkisasszony? — Hova lettek szegények? Elvette-e őket valaki?... Várnak-e epedő rettegéssel valakit haza? onnét?

Mert őt várják! ezt tudja... s jó ez így... s ő reggelre már fent lesz Budapesten... ott kiszáll a keleti pályaudvar piszkos, füstös üvegteteje alatt, ahol már harsogó sivitással várja valahol a negyedik vágányon az a vonat, mely egyenesen viszi hazafelé... Délben már meglátja a Balatont a nagy drága ezüst tükröt, a vizparti fehér villákat, a benyúló mólókat... aztán mégcsak: egy ugrás... és kiszáll a csendes, homályosan világított, kisvárosi állomáson... de igaz-e ez csakugyan? Megborzongott, felhuzta az ablakot, végigdől a pamlagon egész hosszában: magára terítette sok vihart átélit, meggyűrődött leviselt, szürke köpenyegét, — s a gyermekek: boldog, színes, meseálmódó nyugalmával elaludt a kényelmellen fekvőhelyen... A vonat pedig kattogó kerekkel, éleket sivitva, száguldojt véle — hazafelé — hazafelé...

Hogy készül a béke.

A háboru a politikának más eszközökkel való folytatása és a béke az uralkodó jogviszonyok állapota az egyes államok közt. Ez utóbbi állapotnak a visszaállítása, a diplomácia legnehezebb feladata: a békekötés.

Kivülálló barátok segítsége nélkül, ha még oly forró óhaja is mindkét félnek, a hivatásos és érdekelt diplomaták aligha tudják megoldani. Ha már a viszonyok az államok közt meglazultak, a normális állapotot egyszerű konferenciával nem lehet helyreállítani. Ezt a meglazulást, elszakadást jelezni lehet egy határozott hadüzenettel, mint ahogy Anglia és Németország tette, egy válasz nélkül hagyott ultimátum lásd központi hatalmak kontra Oroszország, avagy avagy a helyzetet függőben hagyni, mint azt Olaszország tette Németországgal. A szükséghez képest ügyes közvetítők, — természetesen semleges területen — az ellenség hangulatát kipuhatólják, nem kötelező ajánlatokat tesznek és a hallottakról megbízókat értesítik. Ezeket a pro és kontra tett ajánlatokat, valamint nyilatkozatokat közlik félnivatalos mártásban a saját orgániumokban. Azonban az ilyen cikkek olvasásához okvetlenül szükséges a hitelesség megállapításához, hogy a lapot és a munkatársait ismerjük. Nagyon helytelen lenne, ha az ilyen „próbanyulacska” tárgyalásoknak valaki felülne, mert a tényleges tárgyalásaiktól ezek még nagyon messze vannak, még ha ezen eszmecsereket az ugynevezett politikai személyek már rég megkezdték is volna.

A történelem szerint a békekötéseket — különösen rokon uralkodó családok közt — a jó és okos fejedelmi hitvesek gyakran elősegítették. Ma, sajnos azt hiszem, hogy az ellenfelek érdekei nagyon is eltávolodtak egymástól és a felek egymás iránti gúnylőlete oly mély lett, hogy a békét, így bizonyos értelemben, suba alatt nem lehetne megkötni. Így tehát a történelem szabályai szerint nem marad más hátra, mint hogy az egyik fél, avagy egy semleges hatalom ajánlja a hadviselőeknek a béke megkötését. Az első eset csak akkor lehetséges, ha a győztes úgy ajánlhatja fel a békét, hogy egész biztos a dolgában, úgy diktálhatja a béke pontjait, ahogy neki tetszik, avagy a legyőzöttnek félnie kell a teljes megsemmisüléstől és ami még menthető, igyekszik menteni. (Lásd Montegró; viszont Belgium és Szerbia elmulasztották). Ezeiött az uralkodók maguk találkoztak, hogy megbeszéljék a jövőt. Emlékezetes a Villafrañca-ban kötött béke az 1859-es esztendőben, hol az osztrák és francia császárok személyesen írták alá a békeszerződést. Ha azonban egy semleges állam lép fel a porondra, mint békekötő, úgy vagy olyan hatalmasnak kell lennie, hogy ráerőszakolhassa a felekre az akaratát, vagy pedig előbb mindkét párt akaratát kell birtania, hogy a világ előtt a békéltetői szerepet eljátszhassa.

Egy ilyen megbeszélésnél illetőleg tárgyalásnál a diplomaták ügyességétől függ, hogy az ellenfelek hadiérdekeiket mindig közelebb hozhassák, kellő tapintattal kihagyni és elhallgatni az ellenkező pontokat, melyeknek ragaszkodásához a további tárgyalások lehetetlenné lennének. Lehetőleg minél kevesebb pontot vesznek fel a diplomaták, hogy legalább a fegyverszünetet ne bolygassák és ilyenkor van a diplomatának nem csak az ellenséges diplomáciával való tárgyalásai, hanem a saját állambeli hadvezérelve is erős küzdelmei.

Leghosszabbak a tárgyalások, ha több szövetségessé volt a háboru. A hét éves háboru után minden egyes állam — minden állammal külön kötött béke szerződést. A harminc éves háboru és a napoleoni hadjáratok mind rendkívül hosszas béketárgyalást igényeltek. Mielőtt a végleges szerződést aláírják a felek, sürgönyök, levelek, memorandumok száza, ezrei röpködnek ide-oda, mert minden legkisebb dolgot

pontosan és praecizen meg kell állapítani, nehogy valami utólag félreértésre adhasson okot. Ilyenkor lehet megtudni, hogy ki a jó diplomata, itt is, ott is kicsikarhat valamit, innen is, onnan is lecsiphet egyet-mást. Mikor készen van a diplomatának ezen külön „háboruja”, a békeszerződést elküldik a tárgyalók császáruk, királyuknak, avagy elnöküknek, azok azt is pecsétjükkel szentesítik és aláírják az „örök békét”. Ezzel meg van a béke.

Az ezt követő munka már csak technikai. A hadiállapotban lévő országokat úra vissza kell állítani béke állapotba. Természetesen hosszas időt igényel és nagy munkával jár, amiből a politikai és katonai hatóságok ugyancsak kivessék részüket. Megkezdődik a várva-várt „leszerelés”. S míg készen vannak a kártérítési pörökkel, határ-megjelöléssel, hadifogolykicsérélésekkel bizony jó néhány év is elmúlik. A népfelkelőket korosztályok szerint bocsájtják haza. A háborus törvényeket visszavonják. A katonai hatóságok hatalmi jogai kezdenek szűkülni és lassankint felveszik háboru előtti alakjukat. Az ipar elkezd rendes mederben működni és a kereskedelem ugyancsak megkezdí világforgalmát. És az internacionális tőke elkezdí nobilizációját olyan mértékben, mint ahogy a hadseregek demobilizációjukat. Tessék elképzelni azt a horribilis népvándorlást, mely elkezdődik Arrastól Mosopotámiáig. Azonban nagyszerű organizációkkal ki fogjuk bírni ezt is.

Legnagyobb érdemeket természetesen az vindikálhatja magának, ki az első célravezető lépéseket megteszi.

Láthatjuk mindezekből, hogy sokkal könnyebb a háborut megüzenni, mint a békét megkötni. A békének természetesen hosszasan kell virárgania, mert hiszen nem elég, hogy csak a jelenre gondoljunk és a háboru veszedelmét pillanatnyilag elodázzuk. S hogy ez mennyire igaz, arra jobb példa nem kell, mint az 1914-16-os világháboru.

A kanizsai huszasok harca a Lovcenen.

A fenséges Lovcen (mely ős idők óta dacolt az ellenséggel) bambán bámult a lábait mosó kékes vizűkörbe, a tenger öbölbe.

Elbizakodottságában magát szemlélte a visszafükröző tenger vizében s a hullámokban megtörött csucsaikat fűrészszötte a habokban s csak akkor ébredt fel mámorából, mikor jan. 8-án napkeltekor ágyuk kellemtelen akkordjai megrázkódtatták hóval borított csucsaikat.

Az ágyuk zaját nem vették tréfára a Lovcent védelmező montenegrói seregek, hanem látva azt, hogy csapataink előnyomulnak, ágyuüzre ágyuval, fegyvertüzre srappell, gránát és gépfegyverrel feleltek.

A zaja 20/II. népf. gyalog zj. kivette részét a győzelemből. Vitéz bátor népfelkelőink fáradtságot, nélkülözést nem ismerve elszántan rohantak előre a legerősebb ellenség tüzben.

Szente örvezető (I. sz. század) kedélyesen megjegyezte: »Csak tovább is így löjjetek csucskok, akkor mindnyájan feljutunk a Lovcentre.«

Szinte elképzelhetetlen meredek kopár kősziklák oldalán támadtak a huszasok zj. parancsnokunk megjegyzése szerint — szergeként ugráltak vitézeink egyik csucsról, kőszikláról a másikra ellenséges tüzben.

A legmagasabb ellenállás dacára is támadásunk gyors és eredményes volt, 4 ágyut, temérdek löszert zsákmányoltunk.

Egyik éjjeli járőrünk, egy örvezető és 3 népfelkelő felderítő szolgálatra indult.

Havas eső esett, sötét volt. Azt vette észre, hogy az ellenséges vonalat átélve, egy katonára áll előtte, ő reá kiáltott: miért állsz itt?

Municiót őrizek, hát te hol jársz?

En érted jöttem... evvel a társalgás véget ért, a meglepett montenegrói őrszemet minden ellánállás nélkül élvezte a zjhoz.

9 én reggel a támadást folytattuk megszakítás nélkül egész nap s oly hevesen, hogy az ellenség tovább nem állhatta s elhagyta a Lovcen magaslatot.

Még nem is lért nyugovóra a nap, még hangversenyeztek az ágyuk s máris ott lengett a 20/II. zj. zászlója a Lovcen hóborította csucsan.

Veszteségünk aránytalanul csekély volt, a Szente örvezető szava szerint a csucskok idegesek voltak s golyóik célt tévesztettek.

Igy lett bevéve, letiporva a büszke Lovcen, mely montenegró kapuit megnyitotta előttünk.

Boda Béla őrmester.

Pesti levél.

Teli búval, bajjal ez a kórterem,
Mintha csak a képe vón' a lelkemen...
Az is mindig azt zokogja, mikor lesz már [vége]

Ennek a nagy felvonásnak?!
Hisz elhervaszt a búbanat!
...Nem láthatom a babámat, egyszer csak [egy évbe!]

Teli búval, bajjal ez a kórterem,
Mintha csak elfogta vón' a szerelem!
Mintha csak az én sorsomat akarná gunyolni,
Mintha az egy örömmöt,
Hogy úgy szeretlek tégedet,
Akarná tekintetével búbanatba fojtni!

Teli búval, bajjal ez a kórterem...
Az ajkamat dalra nyitni sem merem,
Attól félek, hogy a hangja, hej hiába sirna;
Leirom hát inkább néked,
Talán te jobban megérted,
Ha csak pár szóval írom is erre a papírra.

Teli búval, bajjal ez a kórterem...
Beteg vagyok, sebesült a szívemen.
Megiötték lábomat is, hej de ez alig fáj!
Meg ha fáj is, elnyomja a
Szívem sokkal nagyobb baja
S jaj, ez nem tud meggyógyulni talán soha- [sem már!]
Zób Mihály.

— Sárgarézmoszarak ára. A hivatalos lap közölte a honvédelmi miniszter rendelkezését, amely szerint az 1915. szeptember 25-éről kelt rendelet alapján a hadizélokra igénybevevettnek kijelentett tárgyak között felsorolt sárgarézmoszarakat és a moszártörökért járó terítés kgr.-ként 2 kor. 20 fillérben állapította meg.

Gulliver

H I R E K.

Sümegek közönségének adománya a tűzérkeknek.

Polyó hó 18-án az innen eltávozó tűzér-önkéntesek magukkal vitték Sümegek közönségének adományát, 1 hektoliter sümegek bört. Az ajándékot egy átirat kíséretében vitték fel a harctérre, melyet teljes egészében itt közlünk:

A cs. és kir. 10. lovastűzér tteg nagys. parancsnokának és tisztikarának

Harctér.

Az a mély tisztelet és nagybecsület, amely megerősödött és meggyökeresedett Sümegek város közönségében a három hónap óta városunkban időző 10. lovastűzér poltűzér tisztikara iránt, megemlékezni serkent bennünket a haza védelmében álló és a harctéren oly hőiesen és kitartóan küzdő tteg parancsnokáról és tisztikaráról is. Ezért most, mikor a tisztikar egy része távozik körünkől azért, hogy Önökkel együtt édes hazánk védelmére szálljon, lélekben Önökkel érezvén, ki figyelemben öhajítja városunk közönsége Önöket részeseíteni és igaz magyaros jó szívvél küldünk egy kis kóstolót a sümegek hegy levből, kívánva a Mindenható kegyelmétől, hogy azt jó kedvvel, szeretettel fogyasszák el, hogy abból drága szép hazánk jövőjének biztos megalapozása és a mielőbb eljövendő béke fakadjon, serkedjen ki.

Fogadják tőlünk szívesen a figyelem, tisztelet és barátság e csekély jelét és maradunk mély, hazafias üdvözléssel

Sümegek, 1916 évi február 18-án.

Sümegek város közönsége.

— **Házasság.** *Surgóth Miksa* az Osztrák-magyar bank nagykanizsai intézetének helyettes főnöke *Dr. Eöry Szabó Jenő* törvényszéki elnök sógora a napokban házasságot kötött *Özv. Vörös Endréné* sz. *Darázs Tinka* urasszonnyal. *Surgóth Miksa* házassága társadalmunk előkelő részében igaz örömet keltett s számosan halmozták el szerencsekívánatukkal az új párt.

— **Egészségügyi felügyelő.** A vallás és közoktatásügyi miniszter *Zuba Adelf dr.* egyetemi tanárt a sümegek állami reál, áll. elemi népiskola s a kisdudovó egészségügyi felügyelőjévé nevezte ki.

— **Közgyűlés.** A sümegek ipartestület ma, f. hó 20-án délután 2 órakor tartja hivatalos helyiségében évi rendes közgyűlését. — Ha a tagok kellő számban nem jelennek meg, úgy a közgyűlés jövő vasárnap, f. hó 27-én délután 2 órakor lesz megtartva.

— **Új aligazgató a népbanknál.** Polyó hó 14-én megtartott népbanki igazgatósági gyűlés *Kovács Lidor* eddigi igazgatósági tagot egyhangulag az intézet aligazgatójává választotta meg.

— **Adomány.** A február 18-án Sümegekről haddavonult önkéntesek igazán szép jelét adták a lakossághoz való jó viszonyuknak. Ugyanis a bucsuzásnál a vasúti állomásra megjelent *Kiss Antal* városbírónak és *Bricht Viktor* pénztárosnak 70 koronát adták át a sümegek rokkant katonák részére. E szép adományért az uton is halás köszönetét fejezi ki az előjáróság.

— **A vöröskereszt egyesület közgyűlése.** A sümegek vöröskereszt egyesület f. hó 27-én délután fél 3 órakor, az állami elemi iskola rajztermében közgyűlést tart. Tárgysorozat: 1. Elnöki megnyitó. 2. A múlt gyűlés jegyzőkönyvének felolvasása és a jegyzőkönyv hitelesítésére két tag kiküldése. 3. *Bánfi Alajos* elnök évi jelentése. 4. *Özv. Tóth Lajosné* pénztáros és *Scholtz Károly* gondnok, bemutatják az átvizsgált számadásokat; kapcsolatban a jövő évi költség megállapításával. 5. *Dr. Lukonich Gábor* főorvos, kórházi igazgató jelentése a vöröskereszt egyesület kórházairól. 6. *Cherny Mariska* tükör ismertetése a vöröskereszt egyesületek-

nek háboru alatt első évi működéséről. 7. *Dehény József* reáliskolai tanár felolvasása, a közép-európai szövetség érdeke és szerepe a világháborúban. 8. Indítványok, ha azok az előkészséghez előre február 25-ig headáltak.

— **Az „öregek“ bevonulása.** A honvédelmi miniszter legutóbb elrendelte az „öregek“ bevonulását. Eszerint mindazok a magyar állampolgárok, akik 1870., 1871. és 1872. évben születtek és a népfelkeltési szemlén, pótszemlén, utószemlén, vagy népfelkeltési felülvizsgálaton fegyveres szolgálatra alkalmassá találtak, február hó 28-án; az 1865., 1866. és 1867. évben születtek pedig március 3-án — amennyiben névszerint felmentve nincsenek — tartoznak bevonulni. Az öregek közül tehát most csak a 43–45 és 48–50 évesek vonulnak be, míg a 46 és 47 éveseket egyelőre nem hívják be. A bevonulók lehetőleg erős lábbelit, evő- és tisztító-eszközt s meleg alsóruhát tartoznak magukkal vinni. Azt a behívott népfelkeltésre kötelezettek, aki a kitűzött időre és helyre be nem vonul, karhatalommal vezetik elő és két évig tartható bürtönnel büntetik.

— **Sorozás.** Annyi már biztos, hogy a tavaly hozott törvényből kifolyólag a 18 évesek az idén is sorozzák az 1898. évben született legfiatalabb népfelkeltők szemléje február havában lesz, úgy hogy ezek tavasszal már be is vonulhassanak. Valószínű, hogy a 21, 22 és 23 éves sorozókötelesek is, akik eddig még csak egy vagy két ízben voltak állításon, szintén előállítatnak. Ha ezek közül valamelyik harmadikban is alkalmatlan, B. osztályú népfelkeltő lesz belőle s mint ilyen tartják nyilván.

— **Mégis drágább lesz a trafik.** A múltkorában híre terjedt, hogy a szivar- és cigarettáárak a kincstár lényegesen felemeltek. Néhány napra megállt a csökkenés is így a dohányosok nyugodtan fogyasztották a tekintélyes készleteket, amelyeket az áremelkedés híre vásároltak hirtelen össze. Most ismét arról mesél a fáma, hogy az áremelkedés meg lesz. A dohányjövédéki igazgatóság már össze is állította az új árjegyzéket, amely most fekszik a pénzügyminiszter előtt. A drágulás állítólag még februárban életbe lép.

— **Nagy tűz kiscsörbön.** *Roth Mór* kiscsörbői birtónál f. hó 15-én este 10 órakor tűz ütött ki. Ismeretlen okból a tűz az istálló kezdődött, melyben 24 szarvasmarha és 8 csikó volt elhelyezve. Mint hogy a hosszú istálló náddal volt fedve, oltani nem lehetett. Bent égett Rótnak 16 szarvasmarhája és a 8 csikója. A kár 40 000 korona melyből 25 000 biztosítva volt. A nyomozás folyik és eddig beigazolódott, hogy a tűzet gyújtogatás okozta.

— **A kaszinók, vendéglők és kávéházak fémtárgyai.** Annak idején, amikor a kormány rendeletet adott ki, hogy a vendéglők, kávéházak, cukrászok január 31-ig önként felajánlják a birtokukban levő fémtárgyakat, s egyúttal összeírásukat kaptak annak megállapítása végett, mennyi az a fémtárgy, amit üzemiükben használnak. Értesülésünk szerint egyelőre nem fogják rekvirálni a nyilvános helyiségek összes fémtárgyait, csak egy részét, többet meghagyják addig, amíg a vendéglősök, kávéház- és cukrászdatulajdonosok a fémtárgyak pótlásáról gondoskodhatnak. A magánháztartások fémtárgyainak lefoglalását pedig addig elhalasztják, amíg a nyilvános helyiségek fémtárgyainak lefoglalása megtörténik, ami azonban nem jelenti azt, hogy a háztartási fémek rekvirálása végképpen elmarad. Mindenki jól teszi, hogy most igyekszik nélkülözhető réztárgyait felajánlani, amikor még magasabb áron veszik át.

— **Megfagyott.** *Kiss József* zalagalsai cipész e hó 8-án ittas állapotban Pinkócáról tartott haza felé, hol a kocsmában idogált. Az uton elesett és már reggel megfagyva találtak az utszélen. A vizsgálat megállapította, hogy büntény nem forog fenn.

— **Lovak felmentése.** A honvédelmi miniszter leirattal közölte, hogy az ipar vállalatok fenntartására, a termőföldek idejében való megművelésére, valamint a jövő termés betakarításának biztosítása céljából a had-

ügyminiszter törént megállapodás szerint a nyilvántartó lappal ellátott lovak behívásánál az említett érdekek a katonai szempontból megengedhető kereteken belül figyelembe fognak vétetni. A földbirtokosok indokolt esetekben nyilvántartó lappal ellátott lovaiknak a behívás alól való ideiglenes felmentését kérhetik. A kérvényeket a cs. és kir. katonai parancsnoksághoz kell intézni, melyek mellátványos voltát az előjáróság véleményezésével kell igazolni.

— **Szélhámosság a vitézségi érdemekkel.** A közös hadügyminisztérium rendeletet adott ki a kitüntetések jogtalan viselésé ellen. A rendelet szerint a hadügyminisztériumnak tudomására jutott, hogy katonai személyek jogosulatlanul viselnek vitézségi érdemeket, illetve éremszalagokat, hogy ezeket hitehalkodjanak, vagy hogy hihetetlen elbeszéléseiknek a maguk körében nagyobb nyomatékot adjanak. Ennek megakadályozása céljából minden katonának minden igazoló iratán rajta kell lenni annak is, hogy az illető katonán milyen éremnek a viselésére jogosult. A szabadságoldási iraton, az uti igazolványon, kimaradási engedélyen, stb.-in szintén fel kell tüntetni a katonán esetleges kitüntetését.

— **Hová nem küldhetők magán postacsomagok.** A 9., 99., 103., 146., 151., 168., 187., 210., 227., 228., 229., 230., 234., 260., 261., 264., 265., 300., 307., 315., 316., 319., 331., 336., 337., 338., és 339. számú tábori postákhoz magán postacsomagok az idő szerint nem küldhetők.

— **A nem okleveles tanítók és tanárok karpaszománya.** A honvédelmi miniszter körrendeletben értesítette az összes törvényhatóságokat, hogy a katonai szolgálattal teljesítő; nem okleveles elemi, ipari, kereskedelmi, polgári vagy tanonciskolai tanítók és tanárok is viselhetik a keskeny karpaszománnyal.

Felelős szerkesztő Horvát Imre.

Szerkesztőtárs: Németh Böske.

Laptulajdonos és kiadó: Horvát Gábor.

Hirdetmény.

A zalaegerszegi kir. törvényszék felhívja mindazokat, akik néhai Polgár József sümegek, előbb battonyai és hatvani kir. közjegyzőnek közjegyzői biztosítékár az 1886 évi VIII. t. c. 40 §-a értelmében törvényes zálogjoggal bírnak, — hogy követeléseiket a kir. törvényszékhez három hó alatt jelentésük be, mert különben azok tekintetbe vétele nélkül fog a biztosíték kiadása iránt intézkedni.

Zalaegerszegen, 1916 január 22.

Horváth s. k. t. elnök, Szalay László s. k. kir. tszéki bíró, Dr. Zeshe Gyula s. k. kir. tszéki albiró, előadó.

Steckenpferd-
liliumtejszappan

Bergmann & Co. cégtől Tetschen a. Elbe.

egyre nagyobb kedveltségnek és elterjedtségnek örvendő szépség gondozásában való föltűnhetatlanságáért. Ezernyi elismerőlevél! Sok legnagyobb kitüntetés! Bevásárlásnál óvatosság! Ügyeljen nyomatékosan a Steckenpferd védőjegyre és a cég helyes nevére! Darabja 1 koronáért kapható gyógyszerárakban, drogériákban, illatszerüzletekben stb. — Hasonlóképpen kitűnő Bergmann Marena liliumkrémje (80 fillér egy tubus). Kitűnő szer női kezek gondozására.

APOLLO

mozgófényképszínház • Ramassetter-utca.

☞ Cigány zene. ☜

Február 20-án, vasárnap szinre kerül:

A KÉK ÉGÉR

II. RÉSZ.

Vígjáték 4 felvonásban.

HÁBORUS KÉPEK:

Mozgófénykép hetiszemle az északi és déli harctérről.

1. Brest-Litovsk bevétele.
2. Tüzérség és munitios osztagok előnyomulása Brest-Litovsk felé.
3. Dróttűske akadály Brest-Litovsk előtt.
4. A Kabelyano-i fődíjtésben.
5. "Éljen" kiáltások között vonulnak be szövetséges csapataink Brest-Litovskba.
6. A Bug-folyó hadihídja.
7. Az égő Brest-Litovskban.
8. Az utcákon az ember százával találkozók

- az olyan menekülőkkel akiket az oroszok kergettek. Csapataink gyors előnyomulása azonban utolérte őket és most nyugodtan térhetnek vissza lakhelyeikre.
9. Tiroli határvéd szolgálat skin augusztus havában, 1915. évben.
 10. Skion előőrs csapat utban lefelé.
 11. A ski talpak felcsatolása.
 12. Az előőrs egy 310 méter magas örhe-lyen az olasz határon az Auslugon

A HÁMIS BARÁTNŐ

Dráma 1 felvonásban.

Kezdeté fél 4, ³ 6 és este 8 órakor.

Február 27-én vasárnap

RAFAEL A CIGÁNY

életkép 4 felvonásban.

A legnevesebb dán művészekkel.